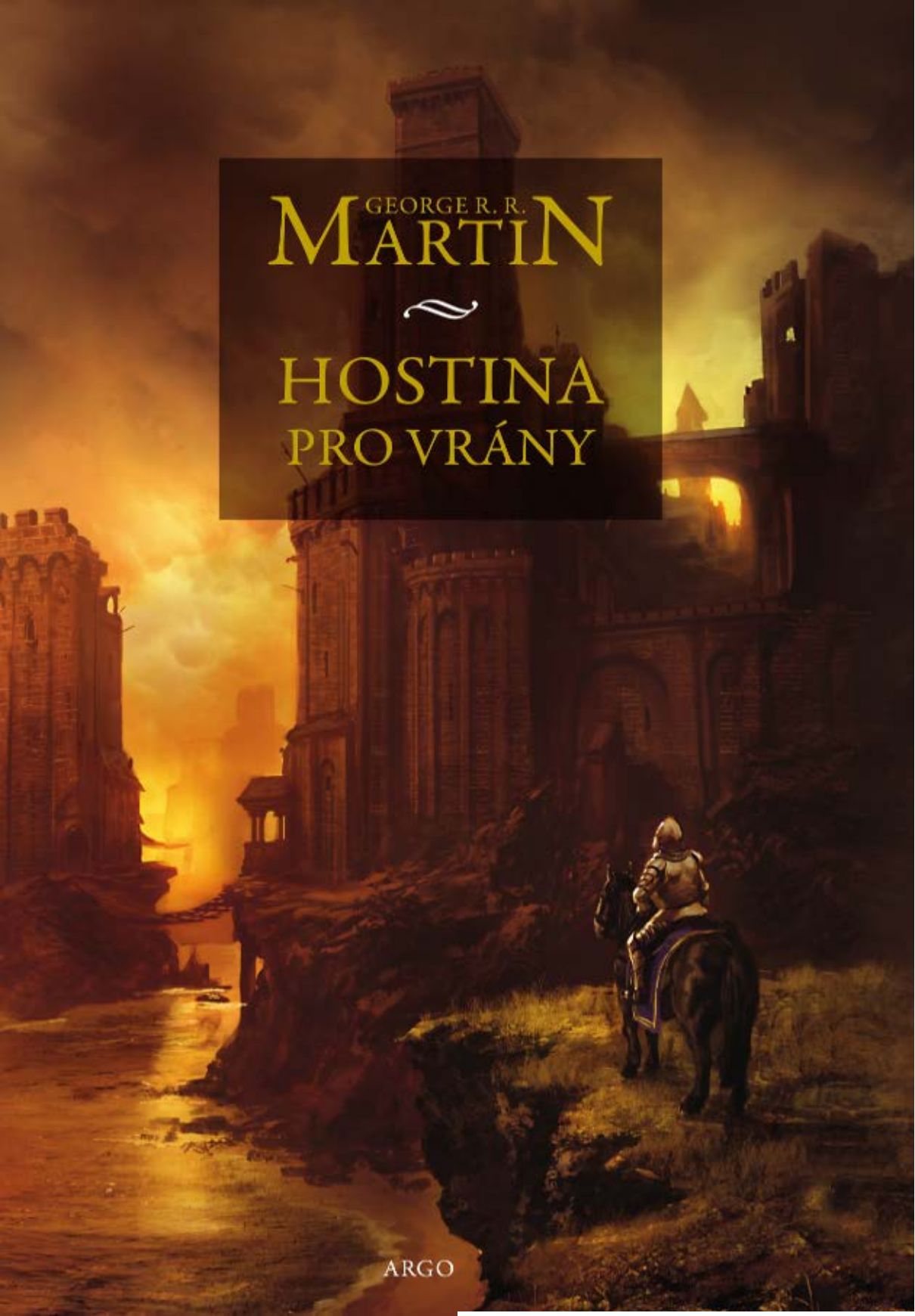

GEORGE R. R.
MARTIN
HOSTINA
PRO VRÁNY
ARGO

ARGO

PÍSEŇ LEDU A OHNĚ

KNIHA ČTVRTÁ

GEORGE R. R.

MARTIN

HOSTINA PRO VRÁNY

ARGO

Přeložila Michala Marková

Czech edition © Argo, 2018
George R. R. Martin © 2005
Translation © Michala Marková 2018
Maps Copyright © 2011, 2014 by Jeffrey L. Ward
Převod části jmen a názvosloví byl pořízen s přihlédnutím k překladu
Písně ledu a ohně Hany Březákové, vydavatelství Talpress.

ISBN 978-80-257-2684-6 (váz.)
ISBN 978-80-257-2732-4 (e-kniha)

Stephenu Boucherovi,
čaroději Windows, drakovi DOSu,
bez něhož bych tuhle knihu psal pastelkou.

PROLOG

„Draci," řekl Mollander. Sebral ze země svrasklé jablíčko a přehodil si ho z ruky do ruky.

„Hoď ho," vybídl ho Alleras Sfinga. Vytáhl z toulce šíp a založil ho do luku.

„Já bych draka chtěl vidět." Roone z nich byl nejmladší, byl to baculatý hoch, kterému do plnoletosti scházely ještě dva roky. „Moc bych chtěl."

A já bych chtěl usínat v Roseyině náručí, pomyslel si Pate. Neklidně se na lavici ošíval. Zítra to děvče bude jeho. *Odvezu ji ze Starého Města někam daleko, přes úzké moře do některého ze svobodných měst.* Tam nejsou žádní mistři, není tam nikdo, kdo by ho mohl obvinit.

Zpoza okenic nad nimi zaslechl Emmin smích, který se mísil s hlubším hlasem muže, jehož právě bavila. Z děvčat, co sloužila U Brku a korbele, byla nejstarší: určitě jí bylo čtyřicet, ale komu se líbily ženské při těle, pro toho byla pořád ještě pěkná. Rosey byla její dcera a ve svých patnácti letech právě dosáhla květu svého ženství. Emma rozhlásila, že Roseyino panenství stojí jednoho zlatého draka. Pate už si našetřil devět stříbrných jelenů a hrnec měděných hvězd a pencí, ale víc nic. To by spíš vyseděl opravdového draka, než by nastřádal dost mincí, aby to dalo na jednoho zlatého.

„Na draky ses narodil moc pozdě, hochu," odpověděl Armen Akolyta. Kolem krku měl kožený řemínek, na kterém byly navlečené cínové, olověné a měděné články, a jako většina akolytů měl zjevně za to, že novicům sedí na krku místo hlavy tuřín. „Poslední pošel za vlády Aegona III."

„Poslední drak v Západozemí," nedal se Mollander.

„Tak házej," pobídl ho znovu Alleras. Byl to pohledný mládenec, tenhle Sfinga. Všechna děvčata z hospody po něm vzdychala. Dokonce i Rosey ho občas pohladila po paži, když mu nesla víno, a to Pate vždycky zatnul zuby a dělal, že to nevidí.

„Poslední drak v Západozemí byl poslední drak vůbec," vedl si Armen svou. „To je obecně známo."

„To jablko," připomínal se Alleras. „Ledaže bys ho chtěl sníst."

„No dobře." Mollander poskočil na jedné noze, tu druhou, chromou, popotáhl za sebou, otočil se a mrštil jablkem do mlh, které visely nad Medovínou. Nebýt té nohy, byl by rytířem jako jeho otec. Silný na to byl dost, měl mohutné paže a široká ramena. Jablko letělo rychle a daleko...

...ne však tak rychle jako šíp, který za ním zasvištěl, yard dlouhý, ze zlatého dřeva s šarlatovými letkami. Pate sice neviděl, jak šíp jablko zasáhl, ale uslyšel to. Nad řekou to měkce plesklo a pak se ozvalo šplouchnutí.

Mollander hvízdl. „Dostal jsi ho. Krása."

Zdaleka ne taková krása jako Rosey. Pate miloval její oříškové oči, pučící ňadra i to, jak se vždycky usmála, když se na něj podívala. Miloval ty její dolíčky ve tvářích. Někdy roznášela víno bosá, aby cítila trávu pod nohama. I to miloval. Miloval její čistou svěží vůni i to, jak se jí vlasy kroutily za ušima. Miloval dokonce i její prsty na nohou. Jednou večer mu dovolila, aby jí hladil nohy a hrál si s nimi, a on si vymyslel legrační povídání ke každému z prstů, jen aby se nepřestala chichotat.

Možná by měl zůstat na téhle straně úzkého moře. Mohl by si za ty našetřené peníze koupit osla, a až by se s Rosey toulali po Západozemí, mohli by se na něm střídat. Ať si o něm Ebrose myslí, že na stříbrný článek není zralý: jak se rovnají kosti a jak přikládat pijavice proti horečce, to Pate věděl i tak. Venkované by byli za jeho pomoc vděční. A kdyby se naučil stříhat a holit, mohl by se dokonce stát lazebníkem. *Kdybych měl Rosey,* říkal si, *úplně bych se s tím spokojil*. Rosey byla vším, po čem na světě toužil.

Nebývalo to vždycky tak. Kdysi snil o tom, že bude hradním mistrem ve službách nějakého štědrého lorda, který ho za jeho moudrost vyznamená a na důkaz díků mu za jeho služby věnuje krásného bělouše. Jak vznosně by na něm jezdil, jak by se usmíval na prosté lidi, které by potkával na cestě...

Jednou večer se v šenku U Brku a korbele po druhém korbelu zdejšího děsivě silného cideru začal Pate chvástat, že nebude novicem nadosmrti. „To máš pravdu," houkl na něj Líný Leo. „Jednou budeš bývalým novicem a budeš pást prasata."

Dopil, co zbývalo na dně. Dnes ráno vypadala loučemi ozářená terasa Brku a korbele jako světelný ostrov v moři mlhy. Dole po proudu se sice jako rozmazaný oranžový měsíc ve vlhké tmě vznášel vzdálený maják Vysoké věže, ale světla mu na náladě nepřidala.

Ten alchymista už by tu měl být. Že by to všechno byl jenom nějaký krutý žert? Nebo že by se tomu člověku něco přihodilo? Nebylo by to poprvé, co by se k Pateovi štěstí obrátilo zády. Kdysi byl radostí bez sebe, že si ho starý arcimistr Walgrave vybral jako pomocníka ke krkavcům. Neměl ani tušení, že zanedlouho už mu bude i nosit jídlo, zametat pokoje a každé ráno ho bude oblékat. Všichni tvrdili, že jen toho, co Walgrave o krkavcích zapomněl, bylo víc, než většina mistrů kdy věděla, a Pate tedy nejdřív doufal přinejmenším v černý článek řetězu, jenže pak zjistil, že u Walgravea si ho nevysloužíš. Stařec zůstával arcimistrem jen ze soucitu. Kdysi velký mudrc dnes často skrýval pod hábitem potřísněné prádlo a před půl rokem ho nějací akolyté našli, jak pláče v knihovně, protože netrefil do svých pokojů. Na Walgraveově místě pod železnou maskou seděl mistr Gormon – týž Gormon, který kdysi obvinil Patea, že je zloděj.

Na jabloni u vody zaklokotal slavík. Byl to líbezný zvuk, vítaná změna oproti drsnému křiku a neustálému skřehotání krkavců, o něž celé dny pečoval. Bílí krkavci ho znali jménem, a jakmile ho zahlédli, začali se o něm polohlasem bavit. „Pate, Pate, Pate," drmolili, až měl chuť se na ně rozkřiknout. Ti velcí bílí ptáci byli arcimistrovou chloubou. Přál si, aby ho po smrti sežrali, a Pate je podezíral, že mají v úmyslu sežrat i jeho.

Možná to bylo tím přespříliš silným ciderem – nepřišel sem pít, jenže Alleras oslavoval svůj měděný článek a jemu ze samé provinilosti pořádně vyprahlo –, ale skoro mu připadalo, jako kdyby slavík trylkoval: *zlato za železo, zlato za železo, zlato za železo.* Což bylo docela zvláštní, protože právě to mu řekl ten cizí muž onoho večera, kdy je Rosey seznámila. „Kdo jsi?" zeptal se ho tehdy Pate a on odpověděl: „Alchymista. Umím měnit železo ve zlato." A pak měl náhle v dlani minci, tančila mu kolem kloubů a ve svitu svíce se

měkce, zlatě třpytila. Na jedné straně byl tříhlavý drak, na druhé straně hlava nějakého mrtvého krále. *Zlato za železo,* vzpomínal si Pate, *lepší obchod uzavřít nemůžeš. Chceš ji? Miluješ ji?* „Já nejsem zloděj," opáčil tehdy tomu člověku, co si říkal alchymista. „Jsem novic Citadely." Alchymista sklonil hlavu. „Jestli si to chceš promyslet," řekl, „vrátím se sem za tři dny i se svým drakem."

Uběhly tři dny. Pate, který si ještě pořád nebyl jistý, co vlastně je, se vrátil k Brku a korbelu, ale místo alchymisty tu našel Mollandera, Armena a Sfingu a v těsném závěsu Roonea. Kdyby se k nim nepřidal, vypadalo by to podezřele.

U Brku a korbele se nikdy nezavíralo. Už šest set let stál tady na ostrově uprostřed Medoviny, a ani jednou tu před hosty nezabouchli dveře. Vysoká hrázděná budova se sice nakláněla doleva tak, jako se novicové občas naklánějí po nějakém tom korbelu, ale Pate předpokládal, že tu hospoda bude prodávat víno, pivo a děsivě silný cider loďařům i námořníkům, kovářům i pěvcům, kněžím i velmožům, a taky novicům a akolytům Citadely i za dalších šest set let.

„Staré Město není svět," prohlásil Mollander příliš nahlas. Byl to syn rytíře a byl opilý pod obraz. Ode dne, co se k němu donesla zpráva o smrti jeho otce na Černé vodě, opíjel se skoro každý večer. Dokonce i ve Starém Městě, daleko od bitev a v bezpečí za hradbami, se Válka pěti králů dotkla jich všech – i když arcimistr Benedict tvrdošíjně trval na tom, že se žádná Válka pěti králů nikdy nekonala, protože Renlyho Baratheona zabili ještě předtím, než si Balon Greyjoy posadil na hlavu korunu.

„Můj otec říkával, že svět je větší než kterýkoliv hrad," pokračoval Mollander. „V Qartu a v Ašaji a v Ji Ti. Všechny ty historky, co vyprávějí námořníci…"

„…jsou jenom námořnické historky," přerušil ho Armen. „Námořnické, můj milý Mollandere. Zajdi si do přístavu a vsadím se, že tam najdeš námořníky, co ti budou vykládat, jak spali s mořskou pannou nebo že strávili rok v rybím břiše."

„A jak víš, že to není pravda?" Mollander kulhal trávou a hledal další jablka. „To by tě ta ryba musela spolknout taky, abys mohl říct, že jim se to nestalo. Dobře, kdyby to vyprávěl jeden námořník, tak se tomu můžeš zasmát,

ale když ti stejný příběh řeknou čtyři veslaři ze čtyř různých lodí čtyřmi různými jazyky…“

„To nejsou stejné příběhy,“ trval na svém Armen. „Draci v Ašaji, draci v Qartu, draci v Meríně, dothračtí draci, draci, co osvobozují otroky… Každá ta historka je jiná než ostatní.“

„Jenom v maličkostech.“ Čím víc toho Mollander vypil, tím byl tvrdohlavější – a to byl paličák i za střízliva. „Ve všech se mluví o dracích a krásné mladé královně.“

Jediný drak, který Patea zajímal, byl ze žlutého zlata. Přemítal, co s tím alchymistou je. *Už je to třetí den. Říkal, že tu bude.*

„U nohy máš další jablko,“ zavolal Alleras na Mollandera. „A já mám v toulci ještě dva šípy.“

„Ten tvůj zasranej toulec.“ Mollander sebral padavče ze země. „Je červivé,“ postěžoval si, ale stejně ho hodil. Šíp jablko trefil, právě když nabralo dráhu k zemi, a rozpoltil ho přesně na dvě poloviny.

Jedna přistála na střeše věžičky, skutálela se o stříšku níž, odrazila se a o pouhou stopu minula Armena.

„Když přepůlíš červa, dostaneš červy dva,“ oznámil jim akolyta.

„Kdyby to takhle bylo i s jablky, tak by už nikdy nikdo nebyl o hladu,“ řekl Alleras s tím svým hebkým úsměvem. Sfinga se smál neustále, jako nějakému tajnému vtipu. Prohnaný výraz, který mu to dodávalo, dobře pasoval k jeho špičaté bradě, ke klínu vlasů uprostřed čela i k hustému rounu černých, krátce přistřižených kučer.

Z Allerase bude jednou skvělý mistr. V Citadele byl teprve rok, a už si ukul tři články řetězu. Armen jich měl sice víc, ale na každém z nich pracoval celý rok. I z něj však bude jednou mistr. Roone a Mollander byli pořád ještě novicové s holým krkem, ale Roone byl mladičký a Mollander radši pil, než četl.

Zato Pate…

V Citadele byl pět let. Přišel sem, když mu bylo pouhých třináct, ale jeho krk byl i dnes holý stejně jako v den, kdy sem ze západních krajů dorazil. Už dvakrát si připadal připravený. Poprvé předstoupil před arcimistra Vaellyna, aby převedl své znalosti o nebesích. Místo toho zjistil, jak Ocet Vaellyn přišel ke své přezdívce. Dva roky Pateovi trvalo, než zase sebral odvahu. Tentokrát se vydal k vlídnému starému arcimistrovi Ebroseovi, který byl známý svým

tichým hlasem a jemnýma rukama. Jenže Ebroseovy povzdechy kdovíproč bolely stejně jako Vaellynovy jízlivosti.

„Ještě jedno jablko, a řeknu ti, co si o těch dracích myslím," sliboval Alleras.

„Jak bys mohl vědět něco, co já nevím?" zabručel Mollander. Zahlédl na větvi jablko, vyskočil, utrhl ho a hodil. Alleras napjal tětivu až k uchu a ladně se natočil, aby viděl na letící cíl. Šíp vypustil, právě když jablko začalo padat.

„Posledním šípem vždycky mineš," nadhodil Roone.

Netknuté jablko se šplouchnutím dopadlo do řeky.

„Vidíš?" řekl Roone.

„V den, kdy je trefíš všechny, se přestaneš zlepšovat." Alleras sňal z dlouhého luku tětivu a uložil ho do koženého pouzdra. Luk byl vyřezaný ze zlatého dřeva, legendárního vzácného stromu z Letních ostrovů. Pate ho jednou zkusil napnout, ale nepovedlo se mu to. *Sfinga vypadá útle, jenže v těch hubených pažích má sílu,* uvažoval, když Alleras přehodil nohu přes lavici a sáhl po poháru vína. „Drak má tři hlavy," pronesl se svým měkkým dornským přízvukem.

„To má být hádanka?" zajímal se Roone. „V bájích sfingy mluví v hádankách."

„Není to hádanka." Alleras se napil vína. Ostatní lokali z korbelů děsivě silný cider, kterým hospoda U Brku a korbele proslula, ale on dával přednost zvláštnímu sladkému vínu z domoviny své matky. A taková vína nebyla laciná ani ve Starém Městě.

Na Sfingu překřtil Allerase Líný Leo. Sfinga má ode všeho kousek: lidskou tvář, lví tělo a jestřábí křídla. A Alleras na tom byl podobně: jeho otec byl Dorňan, matka černé pleti pocházela z Letních ostrovů. On sám měl pleť temnou jako týkové dřevo. A oči měl onyxové jako ty zelené mramorové sfingy, které střežily bránu do Citadely.

„Žádný drak nemá tři hlavy, jenom ti na mincích a praporcích," ohradil se Armen Akolyta. „Je to jen heraldický znak, nic víc. A navíc jsou všichni Targaryenové mrtví."

„Všichni ne," řekl Alleras. „Král Nuzák měl sestru."

„Myslel jsem, že té rozbili hlavu o zeď," ozval se Roone.

„Ne," řekl Alleras. „Chrabří muži Lannisterského lva uhodili o zeď hlavou Aegona, syna prince Rhaegara. Ale my mluvíme o Rhaegarově sestře, která se narodila na Dračím kameni, než padl. O té, co se jmenuje Daenerys."

„Za bouře zrozená. Už se mi to vybavuje." Mollander pozvedl korbel a naráz vypil zbytek cideru. „Tak na ni!" Polkl, udeřil prázdným korbelem o stůl, říhl si a hřbetem ruky si otřel ústa. „Kde vězí ta Rosey? Naše právoplatná královna si zaslouží další rundu cideru, nemyslíte?"

Armena Akolytu to zjevně vylekalo. „Ztiš se, ty blázne. O takových věcech se nesmí žertovat. Nikdy nevíš, kdo poslouchá. Pavouk má uši všude."

„Aby sis nenachcal do kalhot, Armene. Já navrhoval, že se napijeme, ne že rozpoutáme povstání."

Pate zaslechl, jak se někdo zachechtal. A pak se za ním tiše, potutelně ozvalo: „Já vždycky věděl, že jsi zrádce, Skokane." U paty starého prkenného mostu se rozvaloval Líný Leo zahalený v zeleně a zlatě pruhovaném saténu. Víno, které mu kapalo na šaty, bylo soudě podle barvy skvrn těžké červené. Přes oko mu padala kadeř světlých vlasů.

Mollander se při pohledu na něj celý naježil. „Zatraceně. Běž pryč. Nechceme tě tu."

Alleras mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil, Armen se zamračil. „Leo. Můj pane. Domníval jsem se, že budeš zavřený v Citadele ještě..."

„...tři dny." Líný Leo pokrčil rameny. „Perestan říká, že svět je starý čtyřicet tisíc let. Mollos říká, že pět set tisíc let. Co jsou proti tomu tři dny, prosím vás?" I když na zahradě byl dobrý tucet volných stolů, Leo si musel přisednout zrovna k nim. „Když mi zaplatíš pohár stromovinského zlatého, Skokane, třeba neřeknu otci o tom tvém přípitku. U Hranaté náhody mi nepřálo štěstí, a posledního jelena jsem utratil za večeři. Selátko ve švestkové omáčce, nadívané kaštany a bílými lanýži. Jíst se musí. Co jste večeřeli vy, hoši?"

„Skopové," zabručel Mollander. Žádnou zvláštní radost z toho zjevně neměl. „Dohromady jsme si dali vařenou skopovou kýtu."

„Určitě to byla sytá krmě." Leo se otočil na Allerase. „Syn lorda by měl být štědrý, Sfingo. Slyšel jsem, že sis vyzískal měděný článek. Na to se napiju."

Alleras mu oplatil úsměv. „Já zvu jen své přátele. A nejsem syn lorda, to už jsem ti říkal. Moje matka byla obchodnice."

Leo měl oříškové oči, z nichž zářilo víno a zlomyslnost. „Tvoje matka byla opice z Letních ostrovů. Dorňan ošuká všechno, co má díru mezi nohama. Při vší úctě. Ty jsi sice hnědý jako ořech, ale aspoň se myješ. Ne jako ten náš flekatý pasáček vepřů." Mávl rukou k Pateovi.

Kdybych ho uhodil do tváře korbelem, třeba bych mu vyrazil půlku zubů, pomyslel si Pate. Flekatý Pate, pasáček vepřů, byl hrdina tisíců zábavných příběhů: hulvát i trumbera, prosťáček s dobrým srdcem, kterému se povedlo převézt každého vypaseného lorda, pyšného rytíře či nafoukaného septona, co na něj měli spadeno. Občas býval ve své prostomyslnosti spíš obhrouble mazaný: příběhy bez výjimky končily tím, že Flekatý Pate usedl na lordův trůn nebo ulehl do postele rytířské dcerky. Jenže to byly jen pohádky. V opravdovém světě se pasáčkům vepřů nikdy takhle dobře nevedlo. Pateovi někdy připadalo, že ho matka musela nenávidět, když ho pojmenovala zrovna takhle.

Alleras se už nesmál. „Za tohle se omluvíš."

„Myslíš?" zeptal se Leo. „Jak bych mohl, když mám hrdlo jako troud…"

„Každým svým slovem hanobíš svůj rod," vyčetl mu Alleras. „A tím, že jsi jeden z nás, hanobíš Citadelu."

„Já vím. Tak mi kup víno, abych tu hanbu spláchnul."

„Nejradši bych ti vyrval jazyk," ozval se Mollander.

„Vážně? A jak bych ti pak mohl vyprávět o dracích?" Leo opět pokrčil rameny. „Ten míšenec má pravdu. Dcera Šíleného krále žije a sama vyseděla tři draky."

„Tři?" žasl Roone.

Leo ho poplácal po ruce. „Víc než dva a míň než čtyři. O zlatý článek bych se, být tebou, ještě nepokoušel."

„Nech ho být," varoval ho Mollander.

„Jaký je to rytíř, ten náš Skokan. Ale jak si přeješ. O těch dracích mluví každý muž na každé lodi, co doplula byť jen na sto mil od Qartu. Někteří by ti dokonce řekli, že je viděli. A Mág jim spíše věří."

Armen nesouhlasně stiskl rty. „Marwyn není příčetný. Arcimistr Perestan bude první, kdo ti to řekne."

„Arcimistr Ryam to říká taky," přidal se Roone.

Leo zívl. „Moře je mokré, slunce hřeje a ve zvěřinci všichni nenávidí mastifa."

Měl neuctivou přezdívku pro každého, ale pravda byla, že Marwyn vážně vypadal spíš jako mastif než jako mistr. Jako kdyby vás chtěl pokousat. Mág nebyl jako ostatní mistři. Povídalo se, že se stýká s kurvami a potulnými kouzelníky, že s chlupatými Ibbeňany a černočernými obyvateli Letních ostrovů promlouvá jejich vlastními jazyky a že v malých námořnických svatyních